

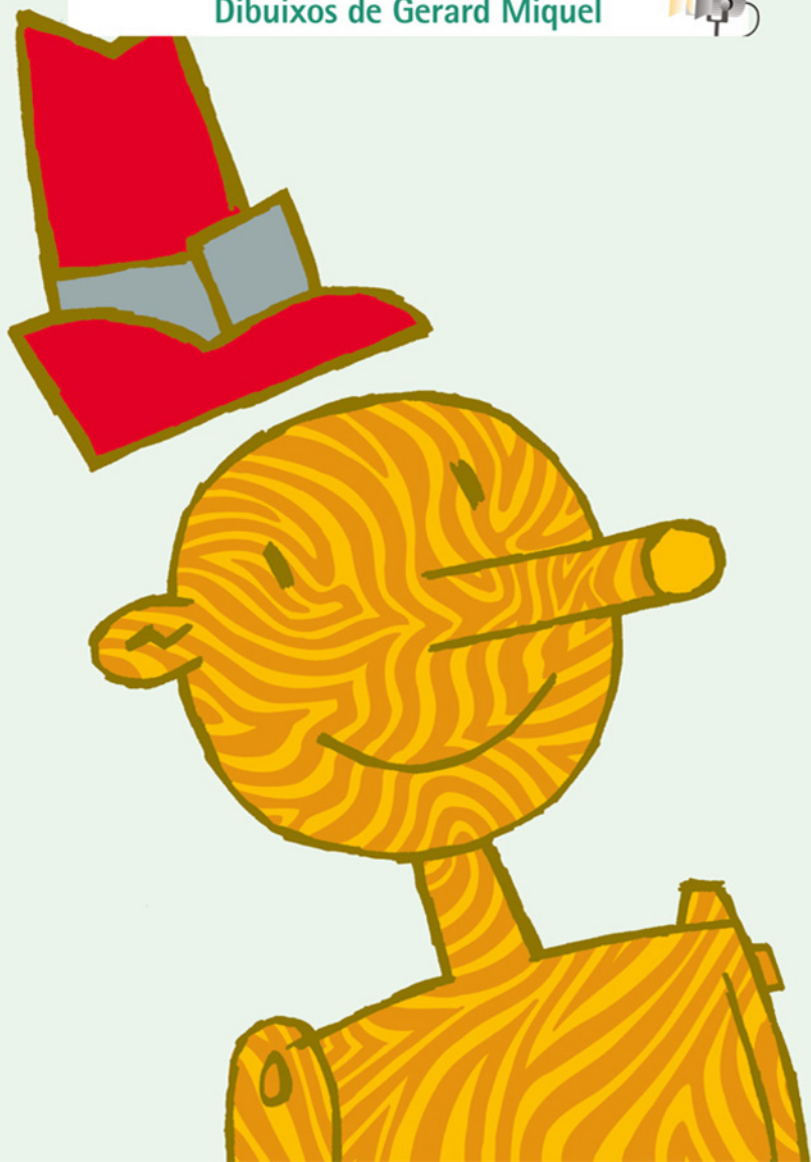
MICALET TEATRE

Pinotxo

Història d'un titella que volia ser xiquet

Vicent Vila

Dibuixos de Gerard Miquel

ESCENA 1

LA FUSTERIA DEL MESTRE CIRERA

(S'obri el teló. Corredor o estança de la fusteria del MESTRE CIRERA. Una taula, dues cadires i un quadre indiquen que es tracta d'una casa humil. Se sent la campaneta de la porta, que sona amb molta insistència. Ix la SRA. CIRERA pel fons esquerra.)

SRA. CIRERA. Ja va, ja va! *(Dirigint-se a la dreta.)* Cirera, Cirera! Aquest home cada vegada està més sord! *(Campaneta.)* Cirera! *(Decidida.)* Res... Vaig a obrir! *(Ix d'escena per la dreta.)*

HOSTALERA. *(Dins.)* Bon dia Sra. Cirera.

SRA. CIRERA. *(Dins.)* Bon dia. Passe, passe *(Entren les dues.)*

HOSTALERA. El seu marit no és a casa?

SRA. CIRERA. El meu marit? Doncs, no ho sé:estic tot el matí netejant i no l'he vist. Supose que haurà eixit a casa de Martini, l'editor, a portar-li una taula que tenia encomanada.

HOSTALERA. Una taula? Quina casualitat. Fa sis mesos li'n vaig portar una de la fonda perquè li apanyara una pota i avui, que he vingut a Flo-

rència amb el meu marit, m'he dit: «M'acostaré a cal fuster a veure si el despistat de Cirera ja té arreglada la taula». El meu home encara deu estar rient... (*Amb intenció.*) Perquè encara no està llesta, veritat?

SRA. CIRERA. Ja sap que el meu marit està molt ocupat... És un fuster molt sol·licitat!

HOSTALERA. Sol·licitat? Es diu a la ciutat que ningú no li encomana res. Que ningú li ven fusta i que està sempre distret i que no trau trellat del treball!

SRA. CIRERA. Que no trau trellat del treball? (*Amb ironia.*) Això voldrien molts, i moltes! Que hi ha molta enveja avui en dia! Vaig a veure! (*Cridant per la dreta.*) Cirera, Cirera! (*Ix CIRERA, tot amagant-se un diari.*)

CIRERA. Sra. Hostalera, quina casualitat: ara mateix estava pensant en vosté! (*Rectifica, per la seua dona.*) Vull dir, en la seua taula... Com va tot per la Fonda del Carranc?

HOSTALERA. Millor aniria si tinguera la meua taula!

CIRERA. Bé... Jo... Encara no m'han portat la fusta que necessita. Ja sap: és una classe especial de pi, pi blanc molt difícil d'aconseguir.

HOSTALERA. Pi blanc? Em sembla, Sr. Cirera, que, amb una altra classe de fusta, hauria pogut apanyar la taula... Ara, que si ja no li fien i no en té a casa...

SRA. CIRERA. El magatzem n'està ple de gom a gom.

(CIRERA la mira sorprés.) Però el meu home ja li ho ha dit: és una fusta molt especial...

CIRERA. Sí, sí, molt especial!

HOSTALERA. Molt especial? Després vindrà el meu home i parlarà amb vosté! Quina poca vergonya, una fusta molt especial! (Se'n va tota ofesa per on ha vingut.)

CIRERA. El magatzem ple! Ets boja?

SRA. CIRERA. Què volies que li diguera, que ningú no et fia la fusta? Que ningú no t'encarrega res? Que no podem ni menjar per falta de diners? (Plora.)

CIRERA. No plores, dona. Els temps estan molt difícils... Mira, avui mateix el diari diu... (Trau el diari.) No, aquest no és!

SRA. CIRERA. (Furtant-li'l i llegint.) «Giornale per i Bambini.» Amb açò passes el temps? Martini, l'editor, sí que deu estar content amb tu, que li compres tots els dies el diari! (Plorant.) Em faràs morir, sóc la vergonya de tota la Toscana, la dona d'un malfeiner!

CIRERA. Però, dona...

SRA. CIRERA. Prou, deixa'm parlar! Sí, la vergonya de Florència i la més pobra de totes! (Plora.)

CIRERA. (Sense saber què fer.) Però, dona...

ESCENA 2
UN TRONC QUE PARLA

SRA. CIRERA. I no vull que lliges aquestes històries al nostre nét!

CIRERA. Però, si jo no li conte res!

SRA. CIRERA. No? I qui li ha contat l'estupidesa aquesta d'un tronc que parla i es queixa quan el tallen?

CIRERA. Doncs...

SRA. CIRERA. Prou! Si no arregles la taula ara mateix, no hi ha dinar!

CIRERA. Però, si no tenim fusta. Ningú no ens fia i el magatzem està buit! *(Ix el TRONC de fusta rodant.)*

SRA. CIRERA. I això què és? *(Agafa el TRONC i li'l mostra.)* Pi blanc! *(El tira a terra. El TRONC es queixa. Tots dos el miren. Ella reacciona.)* Ja t'ho he dit: fins que no apanyes la taula, no hi ha dinar! I no contes romanços al nostre nét! *(Mira el TRONC. Amb menyspreu.)* Un tronc que parla! *(Se'n va pel fons dreta.)*

CIRERA. D'on deu haver eixit aquest tronc? Maleïts diners! *(Li pega un puntelló al TRONC.)*

TRONC. Ai, ai... Quina potada!

CIRERA. *(Molt sorprés.)* Què has dit?

TRONC. Que quina potada!

CIRERA. Ja ho he sentit! (*Es rasca el cap.*) Quina ximplesa, un tronc que parla!

TRONC. No és una ximplesa! No has llegit el diari?

CIRERA. (*Fregant-se la panxa.*) Deu ser la fam... Com pot parlar un tronc?

TRONC. Tu també parles, no?

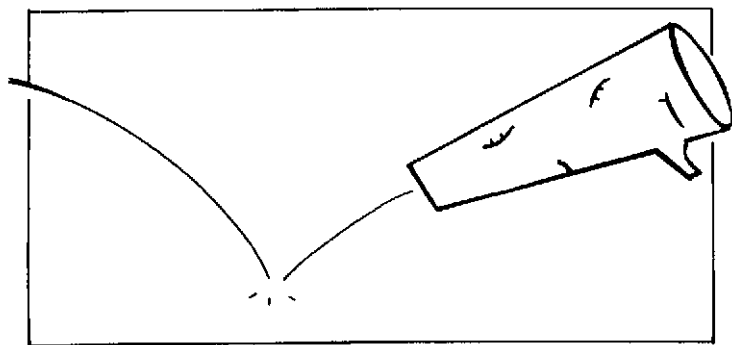
CIRERA. És clar, jo sóc una persona! Les coses no parlen... (*Li pega un altre puntelló al TRONC.*)

TRONC. Ai, ai! Jo també voldria ser una persona, així no em maltractarien. (*Colpeja CIRERA.*)

CIRERA. Però tu què t'has pensat? (*Li torna el colp. El TRONC s'alça i repeteix.*) Saps què et dic? Que seràs la pota d'una taula! Però, dec estar tornant-me boig? Parlar a un tronc! (*Sona la campaneta.*) L'hostaler, cal que m'amague!

SRA. CIRERA. (*Des de dins.*) Cirera, obris o vaig amb la granera?

CIRERA. Vaig. Ja vaig. Quina dona! (*Ix per la dreta. El TRONC fa uns bots i se'n va.*)

ESCENA 3

GEPPETTO ES TROBA MOLT SOL

(Entren CIRERA i GEPPETTO.)

CIRERA. Bon dia, Geppetto!

GEPPETTO. Bon dia, Cirera!

SRA. CIRERA. *(Entrant.)* Bon dia, Geppetto! Com tu per ací?

GEPPETTO. Veureu. Aquesta nit he tingut una idea: Construiré una marioneta meravellosa que balle, faça esgrima i faça bots mortals.

SRA. CIRERA. Es pot saber per a què vols una marioneta?

GEPPETTO. Per a distraure'm: com que em trobe tan sol últimament...

SRA. CIRERA. El que has de fer és casar-te i tindre un fill, així no t'avorriràs!

GEPPETTO. *(Trist.)* Això voldria jo, una dona i un fill, però això no és tan fàcil...

CIRERA. És cert, nosaltres som casats i tampoc no tenim família...

SRA. CIRERA. *(Ofesa.)* Si per tu fóra!

GEPPETTO. *(Alleugerint la situació.)* El meu titella serà l'enveja de tots els artesans de Florència des del Pont Vell de l'Arno fins al Duomo...

SRA. CIRERA. (*Escèptica.*) Una marioneta que balle i
faça esgrima?

CIRERA. I que faça bots mortals! Serà meravellosa!

SRA. CIRERA. (*Donant-li la raó com si fóra boig.*) Sí que
serà meravellosa, sí! Me'n vaig cap a dins, que
tinc molta feina!

GEPPETTO. Però, em cal una fusta molt especial...

Sra. Cirera. (*Amb sorna.*) Una fusta especial? No
patisques, el magatzem n'està tot ple: Aquest
matí hem rebut un carro ple de pi blanc.

GEPPETTO. Un carro ple de fusta! Les coses et van bé,
eh?

CIRERA. (*Molt sobrat.*) No ens podem queixar!

GEPPETTO. Doncs, podràs vendre'm un tauló per a
fer la meua marioneta?

CIRERA. Veuràs... El que passa és que la necessite tota!

GEPPETTO. Tota?

CIRERA. Sí, he de reparar la pota d'una taula...

GEPPETTO. Un carro de fusta per a fer la pota d'una
taula?

CIRERA. (*Molt convençut.*) Sí, una taula de la Fonda
del Carranc!

GEPPETTO. No entenc res! (*De sobte, ix el TRONC fent
bots.*)

TRONC. Jo no vull ser la pota d'una taula! Vull ser
una marioneta! (*Li pega un colp a CIRERA per l'es-
quena i ell creu que li ha pegat GEPPETTO.*)

CIRERA. (*Molt enfadat.*) Per què em pegues, Panotxa?
Perquè no vull donar-te un tauló de fusta?

GEPPETTO. No em digues Panotxa: saps que no m'agrada!

TRONC. *(Pegant-li a GEPPETTO.)* Panotxa, Panotxa!

GEPPETTO. *(Amenaçant CIRERA.)* T'he dit que no m'insultes! Nas de cirera! *(CIRERA l'agafa del coll, però el TRONC li pega al cap defensant-lo.)*

CIRERA. Nas de cirera, jo? *(Li pega a GEPPETTO amb el TRONC.)*

TRONC. Ai, Ai!

GEPPETTO. No et queixes, borinot, que m'has pegat a mi!

CIRERA. Si jo no em queixe! *(El TRONC li pega.)* Ai, Ai! Maleït tronc! *(Intenta agafar-lo, però el TRONC li torna a pegar. Després, a GEPPETTO, que no entén res. Queden els dos en terra mirant-se.)*

GEPPETTO. Però, ací què passa?

CIRERA. Res, res de res! *(S'alcen.)* Au, emporta't aquest tronc i deixa'm treballar, que tinc molta feina!

GEPPETTO. *(Dubta un moment.)* Gràcies, Cirera, i perdona que m'haja ficat amb el teu nas...

CIRERA. No et preocupes, jo també t'he ofés amb els teus cabells! *(Li dóna el TRONC i para la mà. GEPPETTO trau una moneda, ell en vol una altra. Li la dóna i l'acompanya cap a l'eixida.)* Ja m'ensenyaràs la marioneta...

GEPPETTO. Sí, serà una marioneta meravellosa que balle, faça esgrima...

ELS DOS. I faça bots mortals! *(Riuen, s'abracen i s'acommiaden. GEPPETTO se'n va. CIRERA comprova la*

qualitat de les monedes. En sentir arribar la seua dona, se les amaga.)

SRA. CIRERA. *(Tornant.)* Ja se n'ha anat aquest boig?
(CIRERA assenteix. Mirant a totes bandes.) I el tronc, on és?

CIRERA. *(Amb molta por.)* Veuràs... Li l'he donat.

SRA. CIRERA. Que li l'has donat?

CIRERA. Com que el necessitava per a la seua marioneta...

SRA. CIRERA. I ara com has d'apanyar la taula de la fonda, borinot? Tira cap a dins, malfeiner! Quin càstig d'home, Déu meu, quin càstig! Ara, que avui no hi ha dinar! *(Espenta el seu marit. Ixen els dos. Fosc.)*

